

Alkotmánybíróságnak

KIEGÉSZÍTETT PANASZ

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	10/325-3/2019
Érkezett:	2019 MARCH 28.
Példány:	Kezelőiroda:
Melléklet:	db

első fokú bíróság : Zalaegerszegi Járásbíróság

ügyszám: 6.B.497/2017

másodfokú bíróság: Zalaegerszegi Törvényszék

ügyszám: Bf.294/2018

Budapest

Tisztelt Alkotmánybíróság!

I. FEJEZET

Alulírott dr.Varga Katalin ügyvéd

[REDACTED] szám alatti lakos panaszos jogi képviselőként eljárva, ügyvédi meghatalmazást **1. számú** mellékletként csatolva

alkotmányjogi panasszal

fordulok az Alkotmánybírósághoz az Alkotmánybíróságról szóló 2011.évi CLI tv. / a továbbiakban Abtv/

26.§./1/ bekezdés a/ és b/ pontja alapján, az Alaptörvény 24.cikk /2/ bekezdés c/ pontjára alapítottn, a Zalaegerszegi Törvényszék mint másodfokú bíróság 2018. december 18.napján meghozott Bf.294/2018/11 számú ítélete ellen, mert a panaszos ügyében alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása folytán az Alaptörvényben biztosított jogának sérelme következett be és az ítélet ellen további jogorvoslati lehetőség nincs.

A panaszt az Abtv.29.-a alapján, bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség fennállása miatt nyújtom be. Adott esetben az alapvető alkotmányjogi jelentőségű kérdés is fennáll álláspontom szerint, mert a megsemmisíteni kért jogszabály alkalmazása meg nem határozható számú személy sérelmét is eredményezheti.

Kérem, amennyiben erre az Alkotmánybíróság lehetőséget lát, a büntetőeljárásról szóló 2017.évi XC törvény átmeneti rendelkezéseiben található 869.§ /1/ bekezdését, annak alaptörvény ellenessége miatt, az Alaptörvény 24.cikk /2/ bekezdés c/ pontja és /3 bekezdés/ a/ pontja valamint az Abtv. 41.§./1/ bekezdése alapján semmisítse meg.

Amennyiben az Alkotmánybíróság a jogszabály megsemmisítésére nem lát lehetőséget, abban az esetben kérem, azt állapítsa meg, hogy az Alaptörvény XXVIII.cikk/1/ bekezdéséből folyó alkotmányos követelmény, hogy a 2016. november 30-a előtt indult, de ebben az időpontban még be nem fejeződött büntetőügyekben se vehessen részt az ügy másodfokú érdemi elbírálásában olyan bíró, aki az eljárás korábbi szakaszában, így akár a nyomozás során bíróként eljár.

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24.cikk /2/ bekezdés d/ pontja alapján vizsgálja felül a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.294/2018/11 számú ítéletének az Alaptörvénnyel való összhangját és a másodfokú ítéletet [REDACTED] vonatkozásában az Alaptörvény 24.cikk /3/ bekezdés b/ pontja alapján semmisítse meg.

Az alkotmányjogi panasz ezen részének indokait I.Fejezet címszó alatt ismertetem.

A panaszaim formai befogadhatósága:

Előadom, hogy a Zalaegerszegi Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét 2019. január 30. napján kézbesítették számomra, így az alkotmányjogi panasz 2019. február 4.napján történt benyújtására az Abtv.30.§./1/ bekezdésében foglalt hatvan napon belül került sor.

Az alkotmányjogi panasz kiegészítésére szóló felhívást 2019. március 8. napján kézbesítették, így a kiegészítést az előírt 30 napon belül teszem meg, a panaszom egységes szerkezetbe foglalásával.

Nyilatkozatok

A panaszos a személyes adatainak nyíltan történő kezeléséhez hozzájárul.

A bírói határozatok ellen sem a Kúriához, sem az EJEB-hez nem fordultunk.

Az alkotmányjogi panasz benyújtásának érdemi indokolása

Alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása és az ebből eredő alapjogok sérelme

Az Alkotmánybíróság 21/2016/XI.30/AB határozatában előírtak szerint alkotmányos követelmény, hogy a büntetőügy további elintézésében ne vegyen részt olyan bíró, aki az eljárás bármely korábbi szakaszában, így akár a nyomozás során bíróként járt el. A határozat indokai szerint ez a követelmény irányadó az előzetes letartóztatás elrendelése, illetve

meghosszabbítása tárgyában másodfokon döntést hozó tanács tagjait érintően is./Indokolás 43-44 pontjai/

Az Ab. határozat nem határozott meg sem visszaható sem jövőbeli hatályt, ezért az a meghozatalakor folyamatban levő valamint az azt követően indult eljárásokban irányadó.

Ezt az alkotmányos követelményt az új Be., a 2017. évi XC. tv. megfelelően figyelembe vette, amikor a 14. §. /3/ bekezdés a/ pontjában kizárási okként jelölte meg annak a bírónak a vádemelést követő eljárásból kizárását, aki a vádemelés előtt nyomozási bíróként vagy a nyomozási bíró határozata elleni fellebbezés tárgyában eljár.

Ezzel az alkotmányos szabállyal azonban ellentétesen, átmeneti rendelkezésként a Be. 869. §. /1/ bekezdése már azt írta elő, hogy a törvényszék másodfokú tanácsának tagjaira ez a kizárási ok csak a 2016. november 30-a után indult bűnügyekben irányadó. Azaz korlátozás nélkül eljárhatnak az ezen időpont előtt megindult eljárásokban ítélező bíróként akkor is, ha a vádemelés előtt nyomozási bíró határozata elleni fellebbezéseket bíráltak el.

Az Alkotmánybíróság a 21/2016/XI.30/ AB határozatában elvi élel mondta ki, hogy a vádemelést követően eljáró az a bíró, aki a vádemelést megelőzően nyomozási bíróként vagy a nyomozási bíró határozata elleni fellebbezés elbírálásában eljár, nem tekinthető pártatlannak. Az ilyen bírók ugyanis már a vádemelést megelőző szakaszban, a megalapozott gyanú vizsgálatakor bizonyos mértékben már értékelik a bizonyítékokat, amely tevékenységük a későbbiekben, az ítékezés során befolyásolhatja őket a döntés meghozatalában, így a pártatlanságukat kétely övezheti. Különösen igaz ez azokban az esetekben, ahol az ártatlanság vélelmének kétséget kizáró megdöntése, illetve a későbbiekben helyrehozhatatlan jogkövetkezmények alkalmazása a kérdés.

Az AB. határozat indokai szerint a vádemelést megelőzően eljáró bírót a vádemelést követő eljárásban nem lehet pártatlannak tekinteni, ezért a vádemelést követő eljárásban részvételük a tisztességes bírósági tárgyaláshoz való jog követelményei közül a pártatlanság alkotmányos elvének csorbulását eredményezi. Részvételük a vádemelést követő eljárásban kizárt bíró részvételeként értelmezhető, ezért az általuk elvégzett eljárási cselekmények meg nem történtnek tekintendők, amelyhez joghatás nem fűződhet.

A Be. 869. §. /1/ bekezdése sérti a fenti jogelveket, az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdésében előírt pártatlan bíráskodás követelményét, e mellett a XV. cikk /1/ bekezdésében előírt, törvény előtti egyenlőség követelményét is sérti, álláspontom szerint. Az Alkotmánybíróság által már „helyretett” és a gyakorlatban érvényesülő alkotmányos jogokat indokolatlanul vette vissza, teret engedve a pártatlannak nem tekinthető és ezáltal alap jogellenes bíráskodásnak.

A Be. átmeneti fenti rendelkezése a törvény előtti egyenlőség elvét is sérti azon oknál fogva, hogy a 869. §. /1/ bekezdésében meghatározott határidő sem alkotmányossági sem törvényességi szempontból nem igazolható meghúzásával a jogalkotó diszkriminált az állampolgárok között a tekintetben, hogy kinek van joga a pártatlan, törvényes bíráskodáshoz és kinek nincs.

A fentiek tükrében [REDACTED] [REDACTED] panaszos ügyében Alaptörvény ellenes jogszabály alkalmazása folytán pártatlannak nem tekinthető bírók jártak el a másodfokú eljárásban, a következők szerint.

A panaszos ügyében a büntetőeljárás 2016. október 7. napján, a Be. átmeneti rendelkezéseiben meghatározott határidő előtt indult és 2018. december 18. napján fejeződött be. Másodfokon a Zalaegerszegi Törvényszéken Bf.294/2018 szám alatt volt folyamatban az eljárás és mind a 2018. október 16. napján megtartott nyilvános ülésen, mind a 2018. december 4. napján megtartott tárgyaláson a tanács elnökeként [REDACTED] [REDACTED] a tanács tagjaként pedig d [REDACTED] és [REDACTED] bírók jártak el. Ugyancsak ők hozták meg a 2018. december 18. napján kihirdetett másodfokú ítéletet. Valamennyien részt vettek ugyanakkor nyomozati szakban az előzetes letartóztatás elleni fellebbezés elbírálásában is és valamennyi esetben a panaszos terhére döntöttek.

Nevezetesen:

[REDACTED] eljárót nyomozati szakban ugyancsak a tanács elnökeként 2016.10.21-én, 2016.11.30-án, 2017.01.17-én, 2017.03.31-én, 2017.05.23-án, 2017.07. 04-én, 2017.07.23-án, 2017.11.22-én pedig két határozat hozatalában is a tanács tagjaként.

[REDACTED] r eljárót nyomozati szakban a tanács tagjaként 2016.10.21-én, 2016.11.30-án, 2017.03.31-én és 2017.05.23-án.

[REDACTED] eljárót nyomozati szakban a tanács tagjaként 2017.01.17-én, 2017.07.04-én és 2017. 08. 29-én.

A másodfokú nyilvános ülés jegyzőkönyvét **2.számú**, a tárgyalási jegyzőkönyvet **3.számú**, míg a másodfokú ítéletet **4. számú** mellékletként csatolom.

5. számú mellékletként, alszámozva csatolom a három bírót érintő, nyomozati szakban hozott másodfokú határozatokat.

A panasszal érintett ügyben sérült a panaszos tisztességes bírósági tárgyaláshoz való joga azzal, hogy olyan bírók jártak el az ügyében másodfokon, akik az előzetes letartóztatása kérdésében is döntöttek, ezért eljárásuk pártatlanságához kétely fűződik, így pártatlannak nem tekinthetők. Ezáltal a panaszos alapvető emberi joga, az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében elismert pártatlan bírósághoz való joga sérült.

A pártatlanság kételyét növeli, hogy a nyomozás során a nyomozási bíró háromszor is megszüntette a vádlott előzetes letartóztatását, melyet a másodfokú bíróság mindhárom alkalommal a panaszos terhére változtatott meg, a panaszos előzetes letartóztatását ezt követően kétszer is elrendelte, illetve előzetes letartóztatásban tartotta.

Ez a három határozat az 5. számú melléklet 5., 6., és 9. alszámai alatt találhatóak, ezek meghozatalában a három másodfokú bíró mindegyike részt vett, mégpedig [REDACTED] r [REDACTED] tanácselnökként két esetben, a tanács tagjaként egy esetben, míg [REDACTED] r egy esetben és d [REDACTED] szintén egy esetben vett részt.

Kiemelem, hogy a másodfokú bíróság kényszerintézkedés tárgyában hozott határozatai ellen az **EJEB-hez fordultunk**, a Bíróság a kérelmet **2017.november 15. napján 82893/17 szám**

alatt fogadta be, a panasznak helyt adott. Jelenleg az EJEB végső határozatának meghozatala várható, erről 2019. március 8. napján érkezett kaptunk értesítést.

Ez a helyzet is növeli annak kételyét, hogy a már az előzetes letartóztatás során is alapjog ellenesen eljáró másodfokú bíróság az érdemi döntését előítélet mentesen hozta e meg.

Álláspontom szerint a másodfokú bíróság pártatlanságához nem csupán a fentiek szerinti kétely fűződik, hanem eljárásuk ténylegesen is elfogultnak tekinthető. Az alkotmányjogi panasz II. Fejezetének a másodfokú bíróság eljárására vonatkozó A./ és B/ pontjaiban leírt indokok igazolják, hogy a másodfokú bíróság eljárása szakmai tévedésként el nem könyvelhetően, kirívóan tisztességtelennek tekinthető, amely álláspontom szerint ténylegesen is összefüggésbe hozható a másodfokú bíróságnak a vádlott kényszerintézkedése során a bizonyítékok előzetes, prekoncepcióhoz vezető értékelésével.

A fentiek alapján a következők is megfogalmazhatók.

Tekintettel arra, hogy a bíróságok kötve vannak az Alkotmánybíróság döntéseire, a másodfokú bíróság a Be. átmeneti rendelkezéseiben foglalt lehetősége ellenére sem járhatott volna el a panaszos ügyében, hanem hivatalból kellett volna az eljáró tanácsnak a kizárását kérnie. Mivel ezt nem tette meg, érdemi döntése mint pártatlannak nem tekinthető bírók által meghozott döntés úgy tekintendő, hogy az ügyben törvényben kizárt bírók jártak el.

A fentiek alapján tettem indítványt a sérelmezett jogszabály és bírói döntés megsemmisítésére.

A jogszabály megsemmisítése tárgyában előterjesztett panaszt nem tartom res iudicátának, mert az Alkotmánybíróság a Be. 869.§./1/ bekezdésének az Alaptörvénnyel összhangját még nem vizsgálta meg, bár azonos összefüggéseket már érintett a döntéseiben. Ezen jogszabály megsemmisítését azért tartom indokoltnak, mert viszonylag újkeletű rendelkezés, emiatt a jövőben is előfordulhatnak alkotmányellenes eljárások.

II.FEJEZET

A fentiekén kívül

alkotmányjogi panasszal

fordulok az Alkotmánybírósághoz a Zalaegerszegi Járásbíróság 6.B.497/2017/52 számú elsőfokú, valamint a Zalaegerszegi Törvényszék Bf.294/2018/11 számú másodfokú ítéletei ellen az Abtv.27.§. alapján is, mert mindkét fokú ítélet a panaszos Alaptörvényben biztosított jogait sérti és a panaszos a jogorvoslati lehetőségeit már kimerítette.

A panasz ezen részét az Alaptörvény vonatkozó rendelkezéseinek a konkrét sérelmek végén kivastagítva jelzett és indokolt alapjog sérelmei miatt nyújtom be.

Ezen alkotmányjogi panasz befogadásának az Abtv.29.§-ában foglalt első feltétele, bírói döntést érdemben befolyásoló alaptörvény-ellenesség esete áll fenn.

Kérem, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 24.cikk /2/ bekezdés d/ pontja alapján vizsgálja felül a Zalaegerszegi Járásbíróság 6.B. 497/2017/52 számú valamint a Zalaegerszegi Törvényszék Bf. 294/21018/11 számú ítéleteinek az Alaptörvénnyel való összhangját és az ítéleteket [REDACTED] vonatkozásában az Alaptörvény 24.cikk./3/ bekezdés b/ pontja alapján semmisítse meg.

Az első fokú bíróság eljárásának alaptörvény-ellenessége.

A Zalaegerszegi Járásbíróság a 6.B.497/2017/52 számú ítéletével a panaszost zsarolás büntette, testi sértés vétsége, kábítószer kereskedelem büntette és kábítószer birtoklás büntette miatt ítélte el öt évi szabadságvesztésre, a büntetés tartamát a másodfokú bíróság hat évre emelte fel.

A zsarolás büntettét is több tekintetben törvénysértőnek tartom, ezek azonban alkotmányjogi panasszal nem támadhatóak.

A panaszt a kábítószer kereskedelem büntettét érintően nyújtom be. Ez a büntett a két évtől nyolc évig terjedő büntetési tétele miatt meghatározó jelentőségű az ügyben, így álláspontom szerint megalapozhat alkotmányjogi felülvizsgálatot, a 7/2013./III.1/ AB határozat 29.pontjában kifejtett elvekre is figyelemmel. E szerint az eset összes körülményének figyelembe vételével tisztességtelennek minősülhet egy eljárás akkor is, ha az alapjogsérelem csupán egyes részleteket érintő körben áll fenn.

6. számú mellékletként csatolom az első fokú bíróság 6.B.497/2017/52.számú ítéletét. / a másodfokú ítéletet 4. számú mellékletként csatoltam be./

7.számú mellékletként csatolom az ítélet elleni védelmi fellebbezést, melyből látható, hogy az alkotmányjogi panaszomban foglaltakat a fellebbezésemben is kifogásoltam.

Az első fokú ítéletben a kábítószer kereskedelmet érintő tényállás az ítélet 6.oldalán, a 2. tényállási pont első öt bekezdésében található, az ezt érintő bizonyíték értékelések pedig a 17.oldal utolsó előtti kettő bekezdésében, a 18.oldalon és a 19.oldal első felében találhatóak. Az ezt megelőző bizonyíték ismertetések és értékelések nem érintik az alkotmányjogi panaszban felhozottakat és nem állnak azzal összefüggésben, olyan bizonyítékokra vonatkoznak, amelyeket tényként a panaszos maga is elismert.

Az első fokú bírósági határozat alaptörvény ellenessége a következőkben jelentkezik.

1./ A kábítószer kereskedelmet megalapozó tényállás szerint a vádlott azzal követte el ezt a bűncselekményt, hogy négy, az ítéletben megnevezett **személynek** kábítószerrel adott el, e mellett **ismeretlen személyeknek** is adott el kábítószerrel, anyagi haszonszerzést realizálva.

A vádlott elismerte, hogy az ítéletben meghatározott négy/ szerinte három személynek kábítószerrel adott át. Védekezése szerint [REDACTED] nevű barátja kérésére szerzett be [REDACTED] [REDACTED] valamint az ő közvetítésével az ő kettő barátjának marihuánát, akik azt saját

maguk fogyasztották el. Ő ezek árát megkérte, de annyiért adta tovább részükre, amennyiért saját maga beszerezte.

A vádlott védekezése szerinti magatartás csupán kábítószer átadásnak minősülne, amely a csekély mennyiség miatt csak két évig terjedhető szabadságvesztést valósítana meg. Ennek jogszabályi indokait részletesen tartalmazzák a perbeszédem valamint a 7. számú mellékletként csatolt, 2018.október 1. napján kelt fellebbezésem 11. oldal második bekezdésében foglaltak.

A járásbíróság a vádlott fenti védekezését nem fogadta el, bizonyítékot azonban nem talált, ezek hiányát az alábbi kitételekkel pótolta.

A négy személynek/ B. [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] / történő átadás körében a bíróság csupán az életszerűség hiányát értékelte bizonyítékként. Indokai szerint nem életszerű védekezés, hogy a panaszos / első fokú ítélet 19. oldal első bekezdés / baráti alapon szívességből szerzett be kábítószer, holott nem tudta az albérletét kifizetni és tartoztak is neki.

A vádlott azonban nem azzal védekezett, hogy ingyen szerezte be a kábítószer, a baráti szívességre hivatkozás magára a beszerzésre és nem az ellenértékre vonatkozott. Állította, a kábítószer árát a társaitól megkérte, igaz, van aki még tartozik neki. A vádlott esetenkénti pénzsűkére vonatkozó bírói indokolás pedig éppen annak mond ellent, hogy a vádlott kábítószer kereskedő lett volna.

Az életszerűtlenségre történő hivatkozás önmagában nem képezhet terhelő bizonyítékot, amely adott esetben azért is tisztességtelen eljárás, mert a védelem kifejezetten kérte annak figyelembe vételét, hogy a személyiségzavarban szenvedő, erős gyógyszereket fogyasztó vádlottat a társai is zavart személyiségűnek ismerték, bárkinek önzetlenül segített, őt ki is használták. A védő a perbeszédben és a fellebbezésében is foglalkozott azon tanuk vallomásaival, melyek az önzetlen segítőkészséget, a társainak mindenáron megfelelni akarást igazolták, ezeket részben a szakértői vélemény is alátámasztotta, a másodfokú tárgyaláson pedig ezek az adatok tovább erősödtek.

A védelem tehát igazolta a beszerzés „életszerűségét”, holott ez elsősorban nem az ő, hanem az ügyész feladata lett volna. A járásbíróság azonban a védői érveléssel nem foglalkozott, bizonyítékok nélkül állapította meg, hogy a négy személynek kábítószer átadása kereskedelem keretében történt.

A járásbíróság ezen eljárása sérti a panaszosnak az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdésében biztosított, tisztességes eljáráshoz való jogait, mert valós tartalom nélküli bizonyítékokra hivatkozva állapított meg tényállást.

2./ A járásbíróság a kábítószer kereskedelmet a négy személynek történő értékesítés mellett az által látta megvalósultnak, hogy - indokai szerint - a vádlott ismeretlen személyeknek is adott el kábítószer.

Az ismeretlen személyeknek történő értékesítést a bíróság indokai szerint a panaszos tartózkodási helyén, a Zalaegerszeg [REDACTED] levő úgynevezett [REDACTED] panzióban lefoglalt

1./mérleg,

2./egy tekercs fólia valamint

3./egy papírlap adatai igazolják, mely a nyomozati *iratok 199. oldalán* található.

1./A mérleg tekintetében a vádlott azzal védekezett, hogy ő a mérleget nem használta, nem is állt szándékában. Ő maga kábítószer fogyasztó, egyik alkalommal egy [REDACTED] nevezetű személy vitt a számára kábítószer, amit a magával hordott mérlegen mért le, és azért hagyta nála, mert hirtelen el kellett menekülnie.

A járásbíró / ítélet 18. oldal utolsó előtti harmadik bekezdés/ a vádlott védekezését nem tudta megcáfolni, ezért a következőket írta le: „ **Teljesen lényegtelen, hogy a mérleg hogyan, kitől került a birtokába. Ő nála volt, tartotta. A többi bizonyíték mellett ez is azt támasztja alá, hogy kábítószer terjesztéssel foglalkozott.**” A járásbíró nem írta le, melyek a többi bizonyítékok, a mérleghez úgy társított kábítószer terjesztést, hogy lényegében azt mondta ki, nem érdekli a vádlott védekezése.

A mérleg az ismeretlen személyeknek történő értékesítés körében lényeges bizonyíték, a járásbíró idézett indoka szerint kábítószer terjesztést igazol. A vádlott védekezésének nyílt elvetése akkor lenne elfogadható, ha adat lett volna arra, hogy a mérleget használta. A vádlott tartózkodási helyén azonban kábítószer nyomokban sem találtak, és mérésre utaló nyomot sem találtak, a mérleget a vádlott a szekrényében tartotta. Arra sem volt adat, hogy a vádlott a mérleget a jövőben szándékozott volna használni, ellenkezőleg, ezt a lehetőséget maga az ítélet indokolása zárja ki. Az ítélet 6. oldal utolsó előtti bekezdés első két sorában szerepel, hogy a kábítószer fogyasztó vádlott a saját fogyasztása céljára szerezte be azt a kábítószer, amit megtaláltak nála hazaúton a társa által vezetett gépkocsiban, és amely magatartásával a kábítószer birtoklás büntettét követte el, melyet el is ismert.

A járásbíró eljárása sérti a panaszosnak az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdésében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát, a /2/ bekezdésben meghatározott ártatlanság vélelméhez való jogát, és a /3/ bekezdésben foglalt, védekezéshez való jogát. A három részjogosultság megsértése egymásból ered, egymással szorosan összefügg.

A vádlotti védekezés ellentmondást nem tűrő nyílt elvetése arra következtetési alap, hogy a járásbíró a vádlottat a bizonyítékok megvizsgálása nélkül is, eleve bűnösnek tekintette és ehhez a preconcepcióhoz igazította az indokolását. Az Alaptörvény XXVIII. cikkében nevesített alapjogok a büntetőeljárás valamennyi szakaszában különböző részletszabályokban előírva biztosítják a védelemhez való jog érvényesülését, melyet az eljáró hatóságoknak biztosítaniuk kell, a törvényben előírtak szerint. Ezáltal biztosítható csupán a büntetőeljárás alá vont személy ügyében a valósághű tényállás kiderítése, amelyet a bíróságok akkor tudnak érvényesíteni, ha a bizonyítékokat, így a vádlott védekezését is minden oldalról megvizsgálják, azokról ellenőrizhető módon adnak számot, ha a terhelt büntetőjogi felelősségét csak kétséget kizáró bizonyítékok alapján állapítják meg, a kétséget kizáróan nem bizonyított tény pedig nem állapítják meg a vádlott terhére. Ezen büntető eljárásjogi alapelveket a járásbíró nyíltan megsértette, eljárása a panaszosnak az Alaptörvényben biztosított jogait sértette.

2./ A tekercs fóliát, melyet a vádlott tartózkodási helyén talált a nyomozó hatóság, szintén az ismeretlen személyeknek történő kábítószer értékesítés bizonyítékának tekintette a

bíróság / ítélet 18. oldal utolsó előtti 3. bekezdés /. **Azt rögzítve, hogy a mérleggel együtt a fólia is a kábítószer terjesztői magatartás szükségszerű eszköze.** Nem volt azonban bizonyíték arra, hogy a vádlott a fóliát használta volna, hogy abba kábítószeret csomagolt volna. A fóliával kapcsolatban a bíróság a vádlottat meg sem hallgatta, erre a másodfokú tárgyaláson került sor.

Háztartási fóliát foglaltak le a vádlottnál, az ilyen fólia értelemszerűen más magatartások eszközei is lehetnek, a vádlott például élelem csomagolására használta.

3./ **Azon papírlap adatait, amely a nyomozati iratok 199. oldalán található, szintén az ismeretlen személyeknek történő értékesítés bizonyítékának tekintette a járásbíróság.** Ezen a papírlapon különböző nevek és számok szerepelnek, néhol „Csar” és papír felirat is. Ezt a papírlapot **8. számú mellékletként csatolom.**

A lap tetején [REDACTED] a teljes nevükön szerepelnek. Ez a két név az alkotmányjogi panasz szempontjából figyelmen kívül hagyandó, mert ezek a személyek azon négy név között szerepelnek, akiknek az ítélet szerint a vádlott kábítószeret adott el. Maga a vádlott is elismerte, hogy a két név kábítószerhez köthető név, elismerte, hogy [REDACTED] részére kábítószeret szerzett be, amelynek árával még tartozott neki, míg a másik név, [REDACTED], akitől ő vásárolt kábítószeret.

A papírlapon a fenti két néven kívül megjelölt személyek teljes körűen beazonosíthatatlanok, hiszen egyik név sem teljes név, csupán keresztnév vagy becenevük és egy esetben családnév szerepel, ez pedig keresztnév nélkül.

A járásbíróság ezeket a beazonosíthatatlan neveket tekintette azon ismeretlen személyeknek, akiknek a vádlott kábítószeret adott el. Az ítélet 18. oldal második bekezdésében azt rögzítette a járásbíróság, hogy **ezek a nevek és mellettük a számok a vádlott felé fennálló, kábítószer kereskedésből eredő tartozásokat igazolják.** Ez a következtetés is súlyosan logikátlan, hiszen ezekből az adatokból önmagukból nem következik, hogy a vádlott adott el részükre kábítószeret. Az indokolás alkotmányellenességét azonban a következők igazolják.

A vádlott nem tudta pontos indokát adni, hogy a papíron szereplő adatok mit tartalmaznak, többféle előadást tett, többek között azt, hogy ezek általa kölcsönadott összegek lehetnek, de lehetnek általa fizetendő, kábítószer vásárlásból eredő tartozások is. Határozottan tagadta ugyanakkor, hogy a papírlapon felsorolt személyeknek kábítószeret adott volna el és az összegek a neki járó tartozások lennének. Előadta, hogy a papírlapon levő [REDACTED] nevű személy például nem más, mint az a [REDACTED] akitől ő vásárolt kábítószeret, ő hagyta nála a mérleget is.

A járásbíróság ennek ellenére az ítélet 18. oldala második bekezdésében azt írta le a bíróság számára is beazonosíthatatlan személyek vonatkozásában, hogy **a bíróságnak hivatalból tudomása van arról, hogy a listán szereplő személyek közül többnek is volt már kapcsolata kábítószerrel, tehát a vádlott ezeknek a személyeknek is kábítószeret adott el.**

Ez az indokolás valótlan, hiszen a járásbíróság állításával ellentétben nem azonosíthatta be a papíron csupán beceneveket és személyneveket jelölő személyeket. Ha ezt mégis meg tudta tenni, nyilvánosságra kellett volna hoznia, hogyan azonosította be a neveket és azok

közül kiket azonosított be és azt is, hogy közülük kinek volt már kapcsolata kábítószerrel és ha volt, mi bizonyítja, hogy a vádlottól vásároltak.

A járásbíróság mindezt nem tette meg, ezzel súlyosan sértette a vádlottnak az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében foglalt, tisztességes eljáráshoz való jogát, mert csupán a bíróság gondolatában megfogalmazott, de nyilvánosságra nem hozott bizonyítékokat a vádlottnak nem volt lehetősége megcáfolni. Sérült ezáltal a panaszosnak a XXVIII.cikk /3/ bekezdésében foglalt védekezéshez való joga is.

A panaszos tisztességes eljáráshoz való jogát nyíltan sérti, hogy a bíróság által meg nem nevezett személyek közül ilyen logikai megközelítéssel a [REDACTED] is a vádlottól vásárló személyekhez sorolhatta, holott a vádlotti védekezés szerint fordítva történt, a vádlott vásárolt a [REDACTED] kábítószer, **akinek ilyen tárgyú ügye éppen az eljáró bírósági tanács előtt van jelenleg is folyamatban.** A vádlott védekezése e tekintetben sem érdekelte a bíróságot, annak ellenére sem, hogy [REDACTED] nyilvánvalóan nem vásárolhatott a panaszostól kábítószer.

A papírlapon szereplő adatokhoz a védelem annak figyelembe vételét is kérte a perbeszédben, és az írásbeli fellebbezésében is, hogy a beteg vádlott például [REDACTED] nyomozati vallomásával igazoltan sokszor zavart állapotban volt, mindenféle papírlapokat tartott magánál, aminek tartalmát és eredetét a tanú nem ismerte. Minderre a járásbíróság nem reflektált.

4/ további alaptörvény ellenes indokok.

A kábítószer kereskedelem csak haszonszerzés realizálása esetén valósulhat meg. Erre nem voltak adatok, a panaszos mindvégig tagadta, hogy ilyen tevékenységet végzett volna, előadása szerint alkalmanként közösen szívtak kábítószeres cigarettát a társaival, ilyen esetekben kapott a társaitól kábítószer.

A terhelő adatok hiányát a járásbíróság azzal pótolta, hogy **a nyomozati anyagból emelt ki egy fél sort** és erre alapította a kereskedelmi tevékenységhez megkívánt anyagi haszonszerzést.

A szöveggörnyezetből kiválasztotta a panaszos nyomozás során, 2016.október 17. napján a rendőrségen tett vallomása 4.oldala 5.bekezdésének 5.sorából azt a fél soros szöveget, miszerint „**a hasznom annyi volt, hogy az enyém ingyen jött ki.**” és ezt tényként rögzítve állapította meg a kereskedelmet megalapozó haszonszerzést, az ítélet 19.oldal második és harmadik bekezdésében. Nem vette figyelembe ezen fél sort megelőző sorokat, melyek azt tartalmazzák, hogy a panaszos gyakran szívott cigarettát a társaival, ő is adott és ő is kapott ingyen, felváltva szerezték azt be, de olyan eset is volt, hogy amennyiért ő vette, annyiért adta tovább, haszon nélkül. / ez utóbbi a négy személynek beszerzett kábítószerre vonatkozik/

9.számú mellékletként csatolom a vádlott nyomozás során, 2016.október 17. napján tett vallomását.

Ezen eljárást az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében biztosított tisztességes eljárás megsértésének tartom. A bíróság ugyanis megteheti, hogy a nyomozás során tett vallomást használja fel bizonyítékként, mindezt azonban a közvetlenség elvének sérelme nélkül teheti meg, azaz akkor, ha az adott bizonyítékot a nyomozás során is az eljárási szabályok betartásával szereztek be. Adott esetben akkor történt volna ez meg, ha a nyomozó hatóság

felfigyel ennek a fél sornyi vallomásnak a vádlott korábbi előadásával ellentétes értelmére, ha felderíti, ha megkérdezi a vádlottól, mit ért a saját hasznú fogyasztás alatt, hogyan érhetett el hasznat, ha az előtte levő sorban azt nyilatkozta, hogy nem volt haszna, milyen mennyiségre, milyen időtartamra terjedt ki a közös kábítószer fogyasztás stb.

Ennek a fél sornak azonban a nyomozó hatóság nem tulajdonított jelentőséget, a fenti ellentmondást nem tisztázta. A bíróság ennek ellenére, minden eszközt felhasználva, csupán a nyomozás során tett, le sem ellenőrzött és a szöveggörnyezettel és a panaszos további vallomásaival is ellentétben álló, fél soros előadásra alapított súlyos minősítésű büntetést. Holott a kérdéses nyomozati vallomásból arra a következtetésre juthatunk, hogy a vádlott a saját fogyasztású haszna alatt a közös fogyasztást értette.

5/ Az előző ponthoz kapcsolódó, következő indokokat is sérelmesnek tartja a panaszos. A vádlott által elért, saját fogyasztásban megnyilvánuló haszna igazolásaként a bíróság azt a gondolatát fogalmazta meg, miszerint az a bíróság álláspontja hogy a vádlottnak „**legalább annyi haszna volt, összhangban a fél sornyi nyilatkozatával, hogy a kábítószer értékesítés kapcsán kevesebb mennyiséget adott tovább ugyanazon áron, vagy kicsit többért adta el, így a saját fogyasztása pénzbe nem került**” Azaz a bíróság szerint a vádlott úgy érhetett el hasznat, úgy biztosította a saját fogyasztását, hogy megkárosíthatta az ismeretlen személyeket / első fokú ítélet 19. oldal 2. bekezdés/ Mindez azonban **csak elképzelés** a bíróság részéről, hiszen ezekre semmiféle bizonyíték nem volt, **a bíróság saját álláspontját írta le bizonyítékként**, amint az az ítéletből is látható. Azaz a bíróság a saját álláspontjával látta alátámasztottnak a nyomozati anyagból kiemelt fél sornyi vallomást a kereskedelmi tevékenységhez megkívánt haszonszerzés igazolására. E mellett kereskedelmi tevékenységet kereskedelem kitételével igazolt a bíróság, „ kábítószer értékesítés kapcsán „ megfogalmazással.

Ez az indokolás is sérti a panaszosnak az Alaptörvény XXVIII. cikk /1/ bekezdésben foglalt tisztességes bírósági eljáráshoz való jogát. A kábítószer kereskedelemhez megkívánt haszon tényleges elérését valamint annak módját ugyanis nem hiteles bizonyítékok és valós ténybeli következtetések alapján, hanem csupán a bíróság elképzelése alapján állapította meg. Az előző pontban foglaltakkal együtt látható, hogy a bíróság bizonyítékok híján is, ilyen indokokkal is, eleve megakartta állapítani a vádlott terhére a kábítószer-kereskedelem büntetést. Ezzel az eljárásával a XXVIII. cikk /2/ bekezdésében foglalt ártatlanság vélelmét is megsértette.

Ilyen indokolást ugyanis akkor tehetett volna, ha az állított tényre adatok merültek volna fel.

Összegezve: a bíróság a kábítószer kereskedelem büntette tekintetében az alkotmányossági szempontokat mellőzve, minden részletében alapjog ellenes indokolást adott.

Megjegyzem a következőket is. A panaszos a belátási és akaratnyilvánítási képességét nem érintő személyiségszavarban szenved, amely a szakértő szerint megkönnyítette a cselekmények elkövetését. A rokkant panaszos pszichiátriai gondozott, erős gyógyszereket szed, mindkét szülője ugyancsak pszichiátriai beteg. A panaszos az eljárásban többféle, egymásnak is ellentmondó vallomást tett, amelyek közül több vallomása a saját terhére szóló volt. Vallomásait nem volt képes koordinálni, melynek igazolt példája a 2016. december 13. napján készített pszichiátriai szakvélemény. Ennek 11. oldal utolsó előtti

negyedik bekezdésében rögzítettek szerint a panaszos a szakértők előtt arról számolt be, hogy nem volt még börtönben, majd a következő sorban arról, hogy négy évre is elítélték és ismételtén is börtönbe került. Mindez nem volt igaz, a panaszos legsúlyosabb elítélése 6 hónapi felfüggesztett szabadságvesztés volt és nem ítélték el az állítása szerinti 20 bűncselekmény miatt sem. A szakértőket sem érdekelték a szinte másodpercek alatt megtett kirívóan ellentmondó gyanúsított előadások ugyanúgy, ahogy az eljáró hatóságokat sem. Az iratok között több tízes nagyságrendben fekszenek el a panaszos gyógykezelésével kapcsolatos dokumentumok.

Az egymásnak ellentmondó terhelti vallomásokat a bíróság nem hozta szintézisbe, nem vetette össze az objektív bizonyítékokkal, a többféle vádlotti vallomás közül kiválasztotta a terhelő/ vagy annak tűnő adatokat és ezek alapján hozott ítéletet.

10. számú mellékletként csatolom a jelzett szakértői véleményt.

A másodfokú bíróság eljárásának alaptörvény-ellenessége

A másodfokú bíróság indokainak egészét alapjog ellenesnek tartam, egyes részei pedig olyan kirívóan sértik a panaszos alkotmányos jogait, hogy azok önmagukban is alkotmányjogi panaszt alapoznak meg, álláspontom szerint.

A másodfokú ítélet 13. és 14. oldalán szerepelnek a kábítószer kereskedelemmel kapcsolatos indokok.

A másodfokú bíróság mindössze az első fokú ítélet 18. oldal 2. bekezdésének azon részét mellőzte, amely a nyomozati iratok 199. oldalán levő papírlapon szereplő személyekkel kapcsolatban tartalmazta, miszerint a bíróságnak hivatalos tudomása van arról, hogy a papírlapon szereplő személyek közül több személy volt kapcsolatba hozható kábítószerrel. / erről a 8. oldalon 3. pont alatt írtam/

Nem mellőzte ugyanakkor az első fokú bíróság további tarthatatlan indokait. Ellenkezőleg, olyan kitételeket és indokolást tett, amelyek a tényleges elfogultságára és a kirívóan tisztességtelen eljárására következtetési alapok. Mindezt a következők igazolják.

A./ A másodfokú ítélet 13. oldal 6. bekezdése tartalmazza, miszerint vádlottnak az 1. tényállási pontban szereplő cselekménye kapcsán tett az a kijelentése, hogy „**nem tudom megcsinálni a hétvégémet**”, kábítószer kereskedelemmel kapcsolatos nyereség elérését igazolja. A másodfokú bíróság ezt az idézetet a vádlottnak az első fokú bírói ítélet 5. oldal 2. bekezdése közepén rögzített kijelentéséből kölcsönözte, melyet a vádlott az első fokú ítélet szerint a zsarolásnak minősített cselekmény elkövetése során tett, amikor a tartozását követelte vissza [REDACTED]

A másodfokú bíróság indokai szerint ez a kijelentés arra utal, hogy a vádlott „**nyereség érdekében végezte a tevékenységét, amihez nyilván pénzre volt szüksége, tehát nem baráti alapon, szívésségből történt a kábítószer átadása.** „

A vádlott idézett, öt szavas kijelentése még többszörös áttételen keresztül sem igazolható, még utalásszerűen sem nyereségre törekvést. A másodfokú bíróság súlyosan logikátlan következtetése, kirívó szövegértelmezése tényleges elfogultságot igazol, nem lehet szakmai tévedés következménye.

A másodfokú bíróság e mellett nem a teljes szöveget idézte, a panaszos ugyanis nem csupán azt a kijelentést tette, hogy nem tudom megcsinálni miattad a hétvégémet, hanem a következőket mondta:

„nem tudom megcsinálni miattad a hétvégémet, nem tudom kifizetni az albérletem, holnap kilakoltatnak, add nek a pénzem, amellyel tartozol, különben kicsinállak.”

Ez a mondat a magyar nyelvben használatos értelmezés szerint nem igazolhat mást, mint ami a tartalma, ami nem igényel külön értelmezést. Egyértelműen mutatja, a kijelentés nem függhet össze kábítószert kereskedelemmel, a pénzre nem nyereség érdekében volt szüksége, amint azt a másodfokú bíróság kifejtette. A mondat leglényegesebb részeit azonban kihagyta a másodfokú bíróság az értelmezésből.

A másodfokú bíróság ezen eljárása az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében rögzített tisztességes bírói eljáráshoz való jog súlyos megszegését igazolja. Arra következtetési alap, hogy a másodfokú bíróság a vádlott bűnösségét abszurd indokkal, még ilyen áron is igazolni kívánta.

Ez az eljárás a panaszosnak az Alaptörvény XV.cikk /1/ bekezdésében foglalt törvény előtti egyenlőség jogát is sérti, hiszen az igazságszolgáltatásban más terheltekkel szemben ilyen megoldásokat nem alkalmaznak a bűnösség igazolására. Ez az eljárás a vádlottra nézve megalázó is volt, amiért az igazság kiderítésére hivatott bíróság az igazság ellen szóló, valótlan érveket sorakoztatott fel a terhére.

B./ Az első fokú bíróságot érintő, mérleggel kapcsolatos tisztességtelen eljárást a 6. és 7. oldalon a 2. pontban fejtettem ki. A másodfokú bíróság az ítélete 14. oldal 5. bekezdésében ezzel kapcsolatban azt rögzítette, az első fokú bíróság helyesen tette, hogy a mérlegnek nem tulajdonított olyan jelentőséget, mint azt a védő tette.

Az első fokú ítélet védelme érdekében tett ez a megállapítás elfogadhatatlan, hiszen az első fokú bíróság az ismeretlen személyeknek történő értékesítésnél a mérleg meglétét a három közül az egyik bizonyítéknak tekintette.

A másodfokú bírói álláspont ellentmondásosságát mutatja, hogy maga a másodfokú bíróság éppen a mérleg kérdésében tette a leghosszabb indokolást.

Elsőként kifejtette azt, hogy az első fokú bíróság a mérleggel kapcsolatban csak részben teljesítette indokolási kötelezettségét. Ez a megállapítás nem helytálló, hiszen az első fokú bíróság a mérleggel kapcsolatban egyáltalán nem tett indokolást.

A másodfokú bíróság pótolta a hiányzó indokolást, a következők szerint.

A másodfokú ítélet 14. oldal 5. bekezdésének utolsó mondata a következőket tartalmazza: **„rendeltetésszerűen használta a mérleget, az a vallomásából is következik, amikor azt mondta, hogy az alufóliában is adott el kábítószert.”**

Ez az indokolás valótlan, mert ebből az következik, mintha a vádlott olyan vallomást tett volna, amiből az következhet, hogy kábítószert mért a mérlegen, rendeltetésszerűen, azaz rendszeresen használta a mérleget.

Itt ismét leírom, lényeges különbség van a tekintetben, hogy a cselekmény akként történt-e, ahogy a vádlott előadta, tehát az ismerőseinek szerzett be saját fogyasztásra kábítószert, vagy kereskedelmi tevékenységet folytatott. Az előbbi esetben mindössze egy két évig terjedhető szabadságvesztéssel büntetendő vétséget követett el.

A vádlott az alufóliával kapcsolatban egyszer, a másodfokú tárgyaláson nyilatkozott, a tárgyalási jegyzőkönyvet 4. számú mellékletként csatoltam be. Ennek 3. oldalán látható, a vádlott azt adta elő a másodfokú tárgyaláson, hogy azoknak a személyeknek, akiknek beszerzett és átadott kábítószer, volt olyan eset, hogy alufóliában volt elhelyezve a kábítószer, amit ugyanúgy adott tovább, ahogy beszerezte.

A vádlott vallomásából tehát nem következhet a mérleg használata.

Ilyen következtetést a másodfokú bíróság két okból tehetett meg. Vagy nem vizsgálta meg előírás szerűen a büntető ügy anyagát és ezért nem ismerte az összefüggéseket vagy szándékosan tett ilyen indokolást, ami az ügyet nem ismerő személyben kétséget kizáró bizonyítékot jelenthet a kábítószer kereskedelemre. Az következtethető belőle ugyanis, hogy a vádlott elismerte a mérleg rendszeres használatát, tehát a kábítószer –kereskedelmet.

Az igazságszolgáltatásban használatos logika szabályai alapján azonban a vádlott előadásából még többszörös áttételen keresztül sem következhet a mérleg használata, főként nem rendszeres használata, ellenkezőleg, a vallomásából egyértelműen az következik, hogy a mérleget nem használta.

Az indokolás a panaszosnak az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében rögzített, tisztességes eljáráshoz fűződő jogait sérti és ugyancsak tényleges elfogultságot igazol. A vádlott ugyanis éppen a másodfokú bíróság előtt tette meg a kérdéses vallomást, tehát a bíróság ismerhette annak valós tartalmát. A panaszosnak Alaptörvényben biztosított joga van a tisztességes bírói eljárásra, arra, hogy valós bizonyítékok alapján valósághű tényállás alapján ítéljék el. A másodfokú bíróság azonban nyíltan és kirívóan sértette meg ezeket az alapjogokat.

C./ A másodfokú bíróság tovább folytatta a mérleggel kapcsolatos indokait. Az ítélet 14. oldal 5. bekezdésének közepén azt írta le, hogy „ minden körülmény arra utalt, hogy azt maga is használta. Amennyiben nem így lett volna, akkor azt a vádlott nem a szekrényében tartja és igyekezett volna visszaadni a tulajdonosának, hiszen tisztában kellett lennie azzal, hogy az eszköz milyen módon köthető a tevékenységéhez.

Ez a következtetés logikátlan, a vádlott védekezéséhez képest, miszerint rajta kívül álló okból maradt nála a mérleg, amit a szekrényben helyezett el, és még nem volt módja visszaadni a tulajdonosának, nem következhet annak használata is. Erre a kérdésre egyébként a bíróság bizonyítást sem folytatott le. **Az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésének megsértése itt is tetten érhető,** és megjegyzendő, hogy a másodfokú bíróságnak a „ tevékenységhez köthető” kitétele azt tükrözi, hogy a bíróság a mérleg tartásával csak megerősítettnek tekintette az általa eleve eldöntöttnek tartott kábítószer kereskedelmet, tehát utal az ártatlanság védelmének megsértésére is.

D. / A további alaptörvény-ellenesség is a mérleggel kapcsolatos. A másodfokú eljárásban a védelem becsatolt két, mérleggel kapcsolatos messenger levelet, a fellebbezés 1. és 2. számú mellékleteként, amelyet [REDACTED] írt [REDACTED] és [REDACTED] és az ezekre adott válaszokat. A vádlott ezekben a levelekben nyíltan nem írhatta meg, hogy miért hozza szóba nekik a mérleget, mivel [REDACTED] ellen éppen a vádlott ügyében eljáró bírói tanácsnál volt folyamatban kábítószerrel kapcsolatos büntető eljárás, ezért eleve letagadták volna, hogy bármit tudnak a mérlegről.

A válaszlevelekből azonban egyértelműen kitűnik, a két személy nem tagadta, hogy a mérleget [REDACTED] hagyta a vádlottnál. A levél feketített részét írta a vádlott, a világos részek a válaszok.

Ezeket a becsatolt bizonyítékokat a másodfokú bíróság meg sem említette.

Ez az eljárása az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében foglalt alapjogot, az indokolási kötelezettség megsértését igazolja, valamint a /3/ bekezdésében fogalt, védekezéshez való jog megsértését, mert éppen a másodfokú bíróság adott hosszabb értékelést a mérleggel kapcsolatos álláspontjáról, ugyanakkor a védelem által becsatolt, a vádlotti védekezést támogató bizonyítékot nem értékelte.

E./ A másodfokú ítélet 13. oldal 5. bekezdésében foglaltak szerint tanúvallomások egyértelműen igazolják, hogy a vádlott haszonra tett szert és azt is, hogy ismeretlen személyeknek is adott el kábítószer, amit a vádlott maga is elismert.

Ezeket a kitételeket a másodfokú bíróság állapította meg, ezért ezt meg kellett volna indokolnia, amelyet nem tett meg. Nincsenek tanúvallomások, amelyek igazolnák, hogy a vádlott haszonra tett szert és arra sem, hogy ismeretlen személyeknek adott el kábítószer.

A haszonszerzésre vonatkozóan például az első fokú bíróságot érintően a 8. és 9. oldalon az 5. pont alatt kifejtettem, hogy a haszonszerzésre mindössze a nyomozati anyagból kiemelt fél sornyi adat állt rendelkezésre.

Az indokolás hiánya az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében foglalt alapelveket sérti, tisztességtelen eljárást igazol.

A másodfokú ítélet 13. oldal 6. bekezdése utolsó előtti mondata szerint a vádlott olyan személyeknek is adott át kábítószer, akit nem is ismert. Ennek az indokolásnak nincs értelme, tehát nem lehet bizonyíték, hiszen a vádlott előadta, hogy ezen személyek a [REDACTED] ismerősei voltak, akiknek [REDACTED] kérésére szerzett be kábítószer. A vádlott védekezésének tükrében az lenne terhelő adat, ha bizonyított lenne, hogy a vádlott nem az adott személyek kérésére szerzett be kábítószer és nem annyiért adta nekik tovább, amennyiért beszerezte.

F./ A másodfokú ítélet 13. oldal utolsó bekezdésében foglalt indokok szerint a nyomozati iratok 199. oldalán csatolt papírlapon szereplő adatok a vádlott felé fennálló tartozások, erre [REDACTED] vallomása is utalt, a bíróság szerint. A két személy vallomása azonban nem utalt ilyenre.

Az első fokú bíróságnál a 3. pont alatt kifejtettem, hogy ezen két személyen kívüli nevek, azaz ismeretlen személyek vonatkozásában kellett volna bizonyítani, hogy nekik is adott el kábítószer a vádlott. [REDACTED] kapcsolatos kábítószer beszerzését ugyanis a vádlott is elismerte, ezek a személyek azon négy személyek között szerepelnek, akiknek a vádlott kábítószer adott át.

A másodfokú ítélet ugyanezen oldal utolsó sorából az következtethető, hogy valamennyi személy aki a papírlapon szerepel, a vádlott által értékesített kábítószerhez kapcsolható, a másodfokú bíróság szerint annak pedig nincs jelentősége, hogy hány személynél szerepel a csatolt szó.

Ebből a kitételekből is látható, ahol indokolni kellett volna, ott azt írták le, hogy nincs jelentősége az adott témának.

Az e pontban írtak is az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében foglalt alapjog sérelmét igazolják.

G./ A másodfokú ítélet 14.oldal első és második bekezdésében foglaltak szerint tanúvallomások cáfolják, hogy a lapon / nyomozati iratok 199.oldalon / feltüntetett személyek a vádlott tartozásait is jelenthetik, nem jelölte meg azonban a bíróság melyek ezek a tanúvallomások és azok mit tartalmaznak.

Tekintettel arra, hogy az első fokú bíróság nem tett ilyen indokolást, a másodfokú bíróságnak kellett volna teljes körű indokolást adnia a kábítószer kereskedelem tekintetében a bizonyítékokról, így arról is, melyek ezek a tanúvallomások és ezek mit tartalmaznak.

Ez az indokolás is az Alaptörvény XXVIII.cikk /1/ bekezdésében foglalt alapelvet, az indokolt ítélethez való jogát sérti.

H./ A másodfokú bíróság indokai szerint / ítélet 13.oldal 6. bekezdés utolsó sora / a rendelkezésre álló bizonyítékokat erősítette [REDACTED] vallomása, aki a másodfokú tárgyaláson előadta, hallott arról, hogy [REDACTED] nagy díler. Miután nincsenek bizonyítékok a kábítószer kereskedelemre, nem volt mit erősítsen a tanú vallomása, amely csak hallomáson alapul, forrását a tanú nem tudta megadni. Ugyanakkor a másodfokú bíróság nem tért ki a tanú vallomásának a vádlottra kedvező, további részére, arra, hogy ő maga soha nem tapasztalta és nem tudott arról, hogy a vádlott kábítószer kereskedő lett volna. A tanú egyébként azt is előadta, hogy a vádlottat a társai a származása miatt megbélyegezték, kihasználták, különböző megjegyzéseket tettek róla.

Összegzőként a következők állapíthatók meg.

Mind az első mind a másodfokú bíróságnak a kábítószer kereskedelmet érintő valamennyi indokát ismerttettem, ezekből látható, hogy további indok nincs, a bíróságok eljárásának egésze az Alaptörvény felhívott rendelkezéseit sérti, közülük egyes részek kirívóan sértik a panaszos alapjogait, melyek önmagukban is igazolják az eljáró bíróságok tisztességtelen eljárását. Álláspontom szerint ezért az alkotmányjogi panasz megvizsgálásának feltételei az ebben a fejezetben foglaltak miatt is fennállnak.

Zalaegerszeg. 2019. március 27.

Tisztelettel

[REDACTED] képviselő

dr. Varga Katalin
dr.Varga Katalin jogi képviselő

A mellékleteket az alap panaszhoz csatoltam

DR. VARGA KATALIN ügyvéd

